

ΙΡΛΑΝΔΙΚΟΥ ΔΡΑΜΜΑΤΟΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

17 Φεβρουαρίου 2013

Καιρό τώρα ακούμε ότι η Ιρλανδία αποτελεί απόδειξη πως η λιτότητα και η αυστηρή εφαρμογή του Μνημονίου είναι μονόδρομος. Η πρόσφατη έκδοση 10-ετών ομολόγων καθώς και η σημαντική πτώση των επιτοκίων αποτελούν τα πειστήρια της επιτυχίας. Ας δούμε όμως τι έχει συμβεί πραγματικά.

Τον περασμένο Ιούλιο, η Ευρωζώνη βρέθηκε ελάχιστα πριν την κατάρρευση. Με το ισπανικό και το ιταλικό χρέος να μην μπορεί να επαναχρηματοδοτηθεί από τις αγορές, και το EFSF να μην διαθέτει τα απαιτούμενα χρήματα που χρειαζόνταν οι δύο αυτές χώρες, ο Πρόεδρος της ΕΚΤ κ. Draghi αναγκάστηκε να παρέμβει, αρχικά με μια δήλωση ότι θα κάνει «ό,τι χρειάζεται», και κατόπιν, στις αρχές Σεπτεμβρίου, με την ανακοίνωση του προγράμματος OMT: την αναγγελία ότι η ΕΚΤ είναι έτοιμη να αγοράσει από τις τράπεζες ομόλογα χωρών **που δεν δανειοδοτούνται ήδη από το EFSF** σε όποια ποσότητα απαιτείτο για να συμπιεστούν τα επιτόκιά τους, **εφόσον οι χώρες αυτές υπέγραψαν Μνημόνιο με την τρόικα**. Προφανώς, ο κ. Draghi αναφερόταν στην Ιταλία και στην Ισπανία μηνύοντας στις αγορές ότι όποιος στοιχηματίσει σε μεγάλη αύξηση των επιτοκίων τους θα «καεί».

Η ανακοίνωση και μόνο του OMT έφτανε για να πέσουν τα spreads σε όλη την Ευρωζώνη. Τα ιρλανδικά έπεσαν ακόμα πιο πολύ από τα ισπανο-ιταλικά για τον εξής λόγο: Κάποια funds (π.χ. το Franklin Templeton) είχαν στοιχηματίσει από τον Ιούνιο (αγοράζοντας γοργά μέσα σε μερικούς μήνες το 30% των ιρλανδικών ομολόγων), ότι η Ιρλανδία θα έχει την τύχη της Ισπανίας – δηλαδή, μιας οικονομίας που ναι μεν συρρικνώνεται και πλήττεται από μεγάλη ύφεση αλλά που, ελέω ΕΚΤ, ξαναβγαίνει στις αγορές και έτσι ανεβάζει τις αξίες των ομολόγων της.

Ακριβώς αυτό είναι το τροϊκανό πλάνο για την Ιρλανδία σήμερα: Να «ανακηρυχθεί» ως η πρώτη μεγάλη «επιτυχία» του Μνημονίου, η πρώτη χώρα που «απέδρασε» από το δανειοδοτικό πρόγραμμα του EFSF και πορεύεται «μόνη της» εντός των αγορών. Πίσω από την προπαγάνδα κρύβεται το εξής απλό σκεπτικό: Η μορφή που πήρε η Κρίση στην Ιρλανδία είναι πανομοιότυπη με εκείνη της Ισπανίας, καθώς ξεκίνησε όταν τεράστια θαλασσοδάνεια από ιδιωτικές τράπεζες σε εργολάβους ξεφούσκωσαν (τότε που κατέρρεε η αγορά των ακινήτων) συμπαρασύροντας τις ιρλανδικές τράπεζες και, αμέσως μετά, το ιρλανδικό δημόσιο που έσπευσε να τις στηρίξει με χρήματα του φορολογούμενου (που παράλληλα συρρικνώνονταν από την αυξανόμενη ύφεση). Ακριβώς όπως η Ισπανία σήμερα.

Δεδομένου λοιπόν ότι το πρόγραμμα OMT του κ. Draghi έδωσε στην ΕΕ την δυνατότητα να προσποιείται ότι η Ισπανία «σώθηκε», καθώς το OMT την διατηρεί, εικονικά, εντός των αγορών με αντάλλαγμα Μνημονιακή λιτότητα άνευ

επίσημου Μνημονίου, γιατί να μην μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο με την Ιρλανδία η οποία, έτσι κι αλλιώς, έχει ήδη αποδεχθεί και εφαρμόσει το δικό της Μνημόνιο;

Θα θυμάστε ίσως ότι η Γερμανία είχε αντιρρήσεις για το OMT του κ. Draghi. Φοβόταν πως οι εταίροι της θα το έβλεπαν ως εν δυνάμει υποχώρηση της αρχής ότι η ΕΚΤ δεν τυπώνει χρήμα εκ μέρους κρατών. Από την άλλη το OMT είχε το σημαντικό πολιτικό πλεονέκτημα ότι έδινε την δυνατότητα στο Βερολίνο να θριαμβολογήσει για επιτυχή αποφυγή της εξόδου της Ισπανίας και της Ιταλίας από τις αγορές με αντάλλαγμα την εφαρμογή de facto Μνημονίων. Τώρα, της δίνει την ακόμα πολυτιμότερη δυνατότητα να θριαμβολογήσει για την επιστροφή της Ιρλανδίας στις αγορές.

Στην πραγματικότητα, βέβαια, η «επιτυχία» της Ιρλανδίας είναι ότι τυγχάνει της ίδιας πλέον μεταχείρισης με εκείνη της Ισπανίας: έναν συνδυασμό συνεχιζόμενης πρόσβασης στις αγορές, ελέω OMT, και συνεχιζόμενης απάνθρωπης Μνημονιακής ύφεσης.